

Humanae Vitae a családukban

„[Az életre való nyitottság] meghozza a család számára a nyugalom és derű gyümölcsét, s megkönnyíti a nehézségek elviselését is. Táplálja a házastársak egymás iránti figyelmességét és törődését, segíti őket önzésük legyőzésében, mely akadályozza az őszinte szeretet kibontakozását, és elmélyíti felelősségérzetüket.

Végül szeretetteljes és komoly tekintélyt biztosít a szülőknek a gyermeknevelésben, miközben a gyermekek az igazi emberi értékeket példáját látva, testi-lelki képességeik ismeretében derűsen és harmonikusan élnek.” (Humanae Vitae)

„[Az életre való nyitottság] meghozza a család számára a nyugalom és derű gyümölcsét, s megkönnyíti a nehézségek elviselését is. Táplálja a házastársak egymás iránti figyelmességét és törődését, segíti őket önzésük legyőzésében, mely akadályozza az őszinte szeretet kibontakozását, és elmélyíti felelősségérzetüket. Végül szeretetteljes és komoly tekintélyt biztosít a szülőknek a gyermeknevelésben, miközben a gyermekek az igazi emberi értékeket példáját látva, testi-lelki képességeik ismeretében derűsen és harmonikusan élnek.” (Humanae Vitae)

1972-ben, néhány héttel második lányunk megszületése után feleségemmel úgy döntöttünk, hogy fogamzásgátlás céljából műtéti úton sterilizáltatom magam. A döntést gyorsan és meggondolatlanul hoztuk, de figyelembe véve korunkat, (még egyetemistaként huszonévesen házasodtunk 1969-ben) félrevezetett lelkiismeretünket, bizonytalan anyagi helyzetünket, az ún. „népességszaporodástól” való félelmünket, amit évek óta sulykoltak belénk, tettünk talán megmagyarázható.

Cselekedetünk következményei nem azonnal lettek egyértelműek, hiszen az ilyen dolgok mindig később éreztetik hatásukat. Ha visszatekintünk arra a tizenhét évre, ami a lányunk és első fiunk születése között eltelt, akkor sok mindent láthatunk csak nem megnyugvást vagy létbiztonságot. Ehelyett kétsége-

ket, lelki bizonytalanságot, büntudatot, viszálykodást. Feleségem nőiessége szenvedett csorbát, de mindketten hitelünket veszítettük gyermekeink szülőjeként, hisz nem tudtunk példát mutatni, különösen a hit dolgaiban.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy sterilizációm visszafordítása 1987-ben egy jobban átgondolt döntés következménye volt, mint maga a sterilizáció, de nem volt az. Valójában csak szerető Atyánk

for. Archivum MSI

kegyelme és irgalma vezetett minket a döntésre. Még az Ő segítségével is rögzös, bizonytalanságokkal, és visszalépésekkel teli volt az utunk, hiszen kétszer is előjegyeztem magam, majd lemondtam egy újabb sterilizációt. Tetteinket leginkább lelkiismeretünk sugalta, legalább az nem volt teljesen néma, a szentségi házasság kegyelme át-áthatolt rajta. Volt egy pillanat, amikor helyre akartunk hozni házasságunkban valamit, amiről ösztönösen éreztük, hogy nincs rendben. És bár nagyon vágytunk rá, a sterilizált állapot tudatában nem nagyon mertünk gyermekáldásban reménykedni.

Bár gyenge hittel és erőtlennül fordultunk Hozzá, szerető Atyánk mégis bőkezűen elhalmozott kegyelmével. Negyvenkét és negyvenöt éves korában, lányaim legnagyobb öröme, feleségem két egészséges kisfiúnak adott életet. Ugyanebben az időben felvilágosító előadások sorozatát hallgattuk végig, hogy felfedezzük és végül meg is értsük az Egyház, elsősorban a házasságra és családra vonatkozó tanításának gazdagságát. Mint a tékozló fiú, úgy tértünk vissza, az Atya házába, hogy szép ruhát öltünk. A kétség, viszálykodás, büntudat eltűnt és szépen fokozatosan életünk megtelt bizalommal, belső békével, harmóniával.

Ahogy Péter is három esélyt

kapott szeretetlensége jóvátételére, Isten nekünk is három esélyt adott igent mondani az életre. Fiaink ma tizenhárom, tizenegy és hét évesek. Kimeríthetetlen örömet jelentenek nekünk, ami csak akkor nagyobb, amikor immár harmincas éveik közepében járó lányaink saját családjaikkal látogatnak meg.

Azért osztottuk meg röviden tapasztalatainkat, mert látjuk, hogy egyre nő azoknak a papoknak és híveknek a száma, akik túl későn jönnek rá arra, hogy milyen hosszú távú és többnyire visszaállíthatatlan káros hatásai vannak, ha az ember nem tanítja, vagy nem tartja be az Egyház erkölcsi tanításait. A papokra nézve a megoldás rendkívül egyszerű, bár egyáltalán nem könnyű kivitelezni: újból el kell kezdeni tanítani azt, amit az Egyház mindig is tanított. Ami pedig a laikusokat illeti, íme néhány tanács, amit talán érdemes megfontolni.

Azok a fiatal párok, akik a jelenlegi „halál kultúrájában” az életet kívánják választani, sok nehézséggel kell, hogy megküzdjenek. Nem elhanyagolható kérdés a megélhetés. Egy nagycsaládot egyetlen fizetésből eltartani (hisz a döntés eredménye mégiscsak ez) a mai modern gazdasági rendszerben teljesen elképzelhetetlen. Sok fiatal család küzd a talpon maradásért, hogy ne sodródjanak a társadalom peremére.

És itt segíthetnének a biztos anyagi háttérrel rendelkező idősebb párok, akiknek nyugdíjasként már sok szabadide-

jük van. A legértékesebb szolgálat, amit nyújthatnak a feltétel nélküli erkölcsi támogatás, imaszándék felajánlása, de rengeteg különféle módja van a gyakorlati segítségnek is. Vannak, akik abban az előnyös helyzetben vannak, hogy anyagiilag tudnak segíteni a fiatal családoknak, mások esetleg szabad idejüket tudnák felajánlani a mindennapi megélhetésükért küzdő párnak. Miért ne vigyázhatnának egy-egy este a gyerekekre, amíg a szülők együtt elmennek valahova? Mások talán a délutáni tanulásnál, iskolába menetkor tudnának segíteni.

És ahelyett, hogy három-ötévenként

lecserélik autójukat, esetleg odaajándékozhatnák egy megbízható, fiatal családnak! Miért ne mehetne el helyettük egyszer-egyszer egy fiatal család nyaralni?

A fogamzásgátlás súlyos kérdés az Egyházban is. Túlságosan nagy probléma ahhoz, hogy a fiatal párok önállóan oldják meg. Valószínűleg pont a fogamzásgátlás az oka, hogy a mi nemzedékünk képtelen hiteles vallási példaképet mutatni gyermekeinek. Szociológiai vizsgálatok bizonyítják, hogy a gyerekek hit-től való eltávolodásának fő oka, ha nem harmonikus a szülők kapcsolata, s ennek hátterében nagyon gyakran a fogamzásgátlás kérdésének nem megfelelő kezelése áll. Lehet-e drámaibb egy gyerek lázadása annál, amikor elveti azt, amit a veszekedő katolikus szülők a legfontosabbnak tartanak – a hitet! Másrészt viszont, ha a gyerek nap, mint nap tanítja a szülei egymás iránti szeretetének, sokkal valószínűbb, hogy ő is meg akarja óvni a szeretet forrását, a keresztény hitet; hisz Szent Pál mondja, hogy a házastársi szeretet olyan, mint amilyen Krisztus, a Vőlegény szeretete a Menyasszony, vagyis az Egyház iránt.

Christopher A. Zakrzewski ■

Christopher Zakrzewski egykor a Názáreti Közösség lapjának szerkesztője, most pedig a kanadai Wisdom Academy Barry's Bay-ben tanára

